

(reportáž z koncertu My3.avi a Jarretu v Malostranské Besedě)

Je tomu pět let, kdy jsem si povídal s členy pražské kapely s názvem, při jehož psaní se lze snadno dopustit chyb - **My3.avi**. Kapela, hrající od roku 2004, vydala v roce 2007 svou první desku **Veselá melancholia** a letos druhou desku s názvem **Smutná euforie**

. V rozmezí několika dnů jsem měl možnost vidět a slyšet My3.avi ve dvou podobách. Ve čtvrtek 21. 10. 2010 kapela hostovala v Neratovicích v pravidelném měsíčníku písničkáře **Františka Vlčka**

a v pondělí 25. 10. 2010 kapela spoluúčinkovala (nechce se mi psát předskakovala) s libereckou kapelou

Jarret

v Malostranské Besedě.

V moderní kapli v Neratovicích zněla „nezadrátovaná“ kapela jinak, ale právě většina písní **Honzy Špalka**

zde zněla komorně, něžně s citlivým doprovodem perkusí

Jiřího Horeckého

, „redukovaných“ bicích

Jana Výborného

a klasických houslí

Klára Houskové

. Jen basová kytara

Jakuba Vlachynského

byla zapojena do sítě, ale nevyčnívala v celkovém něžném hlazení posluchačů. No, a trubka

Jiřího Horeckého

, i bez dusítka, vlastně do kaple či do kostela patří. Publikum zčásti složené z obyvatel tohoto moc hezky postaveného „posledního útočiště“ pro seniory, přijalo kapelu, ostatně již podruhé, velmi srdečně.

V Malostranské Besedě se ale sluší hrát naplno, a tak zněl seznam skladeb, zvaný playlist, složený z obou desek tak, jak jsou diváci zvyklí. Obaly obou zmíněných desek navazují svou

lehkou či spíše méně lehkou ponurostí dojem, že na nás vyletí spíše tzv. depkárny, tak jak je svého dávného času hrál například Precedens, či v současnosti hraje kapela Martina Němce Lily Marlen. Jenže dojem je často jen dojem a skutečnost mu neodpovídá. Síla druhé desky, která nemá slabé místo, spočívá v několika vlastnostech, které se projevují stejně a možná o maličko více při živém hraní. Především jsou to silné texty s velmi vtipnými obraty, které dávají navozenému smutku odlehčený rozměr. Jakékoli dobré texty by však trčely ve vzduchu bez dobré melodie a dobré aranže. Zvuk kapely snoubící bicí, kytary a zejména vynikající housle Kláry Houskové je nezaměnitelný s jinými kapelami. Trubka Jiřího Horeckého tuto svébytnost v některých skladbách, včetně „retro vloček“, které jsou bonusovou třešní na dortu se svíčkami aranžéra, umocňuje. Last but not the least je „zdícím prvkem kapely“ velmi dobrý hlas Honzy Špalka, který zaběhnutou novinářskou frází „ví o čem zpívá“, což se o řadě dobrých zpěváků říci nedá. Rekonstruovaným sálem Besedy, naplněným publikem, které zná a ví, zněly skladby

Noční hlídač,

křehká

Rozeznávám, On-line

, plná vynikajících hříček s moderním jazykem, na níž byla ke zpívání z publika přizvána

Jaromíra Doubravová

. Samozřejmě nesměla chybět píseň

V kůži Oldřicha Nového

s retro vstupem trubky nostalgicky mapujícím filmové perly Kristián a Přítelkyně pana ministra, či „soutěžní“

Kauboj Joe

, kde většina starších diváků, nesledujících Tarantinovy filmy, nepozná motiv z filmu Kill Bill. Nemá smyslu dělat průvodce repertoárem. Jen v písni

Rozjedem se autem po polích

byl zpíván úplný text, když v neratovické kapli byli důchodci ochuzeni o dvě slova. Na závěr pochopitelně přídávky, k mé radosti i výborná parodická píseň

Na Volze (Volume vohul

).

Na folkové scéně, na rozdíl od klasického šoubyznysu i vážné hudby, kde hrají nezanedbatelnou roli honoráře jako zdroj obživy, vznikají a trvají přátelské vztahy. Tak je tomu i v případě kapely My3.avi a liberecké kapely Jarret. Jarret hrál po přestávce, a jak řekl **Marek**

„basák“ Štulír

, pod heslem „bylo náš šest“.

Venku zuřil podzim

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 29 Říjen 2010 18:54



živě v rámci koncertu Vánoční slavnosti v klubu